

[Alfred Jensen.]

er i stand til det. Ministeren ved vel, at arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse ikke yder understøttelse i så stort et dageantal, som loven åbner mulighed for. Han ved også, at når arbejdsmændene satte dageantallet ned, var det ikke, fordi der var velstand i arbejdsmandshjemmene i Danmark, det var ikke, fordi de arbejdsløse kunne klare sig med færre dages understøttelse, men fordi man indså, at man ikke kunne tage den ekstra belastning, som kasserne ville få, hvis de opretholdt det hidtidige dageantal; de kunne nemlig simpelthen ikke udskrive større kontingenter hos de arbejdende og de arbejdsløse. Det er forklaringen.

Det siger sig selv, at når vi står overfor sådanne vanskeligheder, må alle gøre sig klart, at der må ekstra hjælpeforanstaltninger til. Den tale, jeg ofte har hørt fra denne talerstol og forøvrigt også udenfor denne sal om, at nu har vi ordnet arbejdsløhedsspørgsmålet, så nu skal der ikke ydes ekstra tilskud mere, den giver jeg ikke noget for. Der er ikke truffet nogen endelig ordning, og der kan ikke træffes nogen endelig ordning, medmindre man vil gå over til at garantere den, som kastes ud i arbejdsløshed, dækning for det indtægts-tab, der påføres ham. Hvis man vil det, er vi dermed nået frem til en reel løsning, og så bliver der ikke mere at tale om vedrørende forsorgen for de arbejdsløse. Så længe man ikke stiler efter en sådan løsning eller sikrer en sådan løsning, vil spørgsmålet om at give de arbejdsløse en bedre forsorg end den, de har, bestå. Jeg vil tro, at ministeren og andre må kunne forstå, at når arbejdsmænd og andre ikke kan få ordinær understøttelse, ikke kan få de goder, som arbejdsløhedsloven hjemler, i mere end godt og vel et halvt år, hvorefter de henvises til socialkontorerne, der giver mindre understøttelse, har vi her et problem, som vi må nå frem til en løsning af.

Vi må sikre den mand, der år efter år betaler sit kontingent til arbejdsløhedsforsikringen, at han, når han kastes ud i ledighed, enten det drejer sig om to måneder eller to år, kan få udbetalt en hjælp gennem forsikringen svarende til den hjælp, man yder fra første dag. Det er et rimelighedskrav og et krav, som kan gennemføres, men dets gennemførelse vil betyde, at samfundet må betale mere til arbejdsløhedskas-

serne, end det gør i øjeblikket. Det er givet, at der er muligheder for at forøge dette tilskud. Når man er i stand til at bruge midler i det omfang, man gør, til oprustningsudgifter o. lign., vil man også være i stand til at kunne give de arbejdsløse det, jeg vil kalde en tålelig tilværelse. Det gør man ikke i øjeblikket.

Talemåderne om, at solidariteten blandt arbejderne ikke er særlig veludviklet, synes jeg man burde lade falde, når man ved, hvilke byrder arbejderne bærer for hinanden under arbejdsløshed og i sygdomstilfælde, eller når man tænker på de kontingenter, der betales uge efter uge for at opretholde forsikringen. Skal der være tale om solidaritet, må det være hos de mennesker, som lever af andres arbejde, som kan tage arbejdere ind, hvis de har fordel deraf, og kaste dem på porten, hvis de ikke tjener på dem længere. Her må der være tale om solidaritet. Det skulle egentlig være arbejdsgiverne, der skulle betale disse ting. Vi har ikke stillet krav om det, men vi har stillet krav om, at staten yder tilskud til arbejdsløhedskasserne, så man bliver i stand til at sikre enhver, der er forsikret, så lang tid han uden egen skyld er stedt i ledighed, en understøttelse, der svarer til det, der er foreskrevet i arbejdsløhedslovgivningen. De beløb, der betales i understøttelse, er ikke tilstrækkelige, selv om man kommer op på maksimumsbeløbet, 11 kr. 60 øre om dagen. De strækker jo ikke til overfor de daglige udgifter, selv når man tager huslejetilskud, brændselshjælp og børnetilskud i betragtning. Det kan enhver i denne sal sige sig selv.

Jeg synes, man skulle forskåne os for at høre fra denne talerstol, at man har sørget godt for de arbejdsløse, for det har man i virkeligheden ikke. Det er ikke uden grund, at arbejderne ryster og frygter for at blive kastet ud i arbejdsløsheden. De ved, hvad det psykisk betyder, og at det betyder økonomisk ruin for deres hjem. Det bør man tænke på, og derfor bør man forstå, at de dagpenge, der ydes, må forhøjes. Man må også gøre sig klart, at der findes kasser, som ikke er i stand til at udbetale de maksimale beløb, simpelthen af den grund at det er uforeneligt med medlemmernes økonomiske tarv at påligne dem ekstra kontingenter, og der er lukket af for øget tilskud fra det offentlige. Her kan der kun være een vej at gå: det offentlige må